

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) με διάταξη της 23ης Δεκεμβρίου 2002 στην υπόθεση The Queen κατ' αίτηση της Approved Prescription Services Limited κατά Licensing Authority (εκπροσωπούμενης από τη Medicines Control Agency)

(Υπόθεση C-36/03)

(2003/C 83/12)

Με απόφαση της 23ης Δεκεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Φεβρουαρίου 2003, το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ The Queen κατ' αίτηση της Approved Prescription Services Limited και Licensing Authority (εκπροσωπούμενης από τη Medicines Control Agency) που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Μπορεί να υποβληθεί εγκύτως μια αίτηση άδειας κυκλοφορίας για το φαρμακευτικό ιδιοσκεύασμα C, βάσει της πρώτης παραγράφου του άρθρου 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση iii, της οδηγίας 2001/83/ΕΚ⁽¹⁾, οσάκις ο αιτών ζητεί να αποδείξει ότι το προϊόν C είναι ουσιαστικά παρεμφερές με άλλο προϊόν, το προϊόν B, στην περίπτωση όπου:

- 1) Το προϊόν B σχετίζεται με ένα αρχικό φαρμακευτικό ιδιοσκεύασμα A καθότι το ιδιοσκεύσμα B έχει εγκριθεί ως «επέκταση φάσματος» του προϊόντος A αλλά έχει διαφορετική μορφή από το προϊόν A ή για κάποιο άλλο λόγο δεν είναι «ουσιαστικά παρεμφερές» με το προϊόν A κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση iii-και
- 2) Το προϊόν A έχει λάβει άδεια κυκλοφορίας στην Κοινότητα πριν από διάστημα άνω των έξι/δέκα ετών που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση iii-και
- 3) Το προϊόν B έχει λάβει άδεια κυκλοφορίας πριν από διάστημα μικρότερο των έξι/δέκα ετών που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', περίπτωση iii.

(¹) Οδηγία 2001/83/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2001, περί κοινοτικού κώδικος για τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη χρήση (ΕΕ L 311 της 28.11.2001 σ. 67).

Αίτηση αναίρεσεως της Rica Foods (Free Zone) NV που υποβλήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2003 κατά της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2002 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV και Suproco NV, υποστηριζόμενες από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Βασίλειο της Ισπανίας και από τη Γαλλική Δημοκρατία

(Υπόθεση C-41/03 P)

(2003/C 83/13)

Η Rica Foods (Free Zone) NV, εκπροσωπούμενη από τον G. van der Wal, δικηγόρο παρά τω Hoge Raad der Nederlanden, υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Φεβρουαρίου 2003 αίτηση αναίρεσεως κατά της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2002 την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00, Rica Foods (Free Zone) NV, Free Trade Foods NV και Suproco NV, υποστηριζόμενες από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από το Βασίλειο της Ισπανίας και από τη Γαλλική Δημοκρατία.

Η αναρreseίουςα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να κηρύξει παραδεκτή την αίτηση αναίρεσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14ης Νοεμβρίου 2002 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00·
- 2) να αναίρεσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14ης Νοεμβρίου 2002 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-94/00, T-110/00 και T-159/00 και, αφού εκδικάσει εκ νέου την προσφυγή-αγωγή της αναρreseίουςας όπως ασκήθηκε με το από 18 Απριλίου 2000 εισαγωγικό της δίκης έγγραφό της:

— να ακυρώσει τον κανονισμό 465/2000/ΕΚ⁽¹⁾·

— να ορίσει ότι η Κοινότητα είναι υπεύθυνη για τη ζημία που η αναρreseίουςα υπέστη λόγω του ότι από την 1η Μαρτίου 2000 η εισαγωγή των προϊόντων που αφορά ο κανονισμός 465/2000 εμποδίζεται ή περιορίζεται συνεπεία του κανονισμού αυτού, καθώς και να ορίσει ότι οι διάδικοι θα πρέπει να συμφωνήσουν για την έκταση της ζημίας της αναρreseίουςας και ότι, αν δεν συμφωνήσουν επί του ζητήματος αυτού, η δίκη θα συνεχιστεί εντός της προθεσμίας που θα τάξει το Δικαστήριο για να καθοριστεί η έκταση της ζημίας, ή τουλάχιστον να υποχρεώσει την Κοινότητα να καταβάλει μια προσωρινώς υπολογισμένη αποζημίωση που θα

προσδιοριστεί αργότερα, ή επικουρικότερα να υποχρεώσει την Κοινότητα να καταβάλει την αποζημίωση που το Δικαστήριο θα καθορίσει κατά δίκαιη κρίση, πλέον τόκων προς 8 % ετησίως από την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

- 3) να καταδικάσει, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, την αναιρεσίβλητη στα έξοδα της δίκης τόσο ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- Παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ⁽²⁾: το Πρωτοδικείο παραβλέπει το ότι το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ εισάγει εξαίρεση από την κατά το άρθρο 101 της αποφάσεως ΥΧΕ απαγόρευση των εισαγωγικών δασμών και των μέτρων ισοδυναμίου αποτελέσματος. Όπως κάθε εξαίρεση που παρεκκλίνει από βασικό κανόνα, και εν προκειμένω από τον σκοπό των αλληπάλληλων αποφάσεων ΥΧΕ, η εξαίρεση αυτή πρέπει να ερμηνευθεί και να εφαρμοστεί στενώς. Με αυτή τη στενή δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ σε εξαιρετικές περιπτώσεις (το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ θεωρείται «τροχοπέδη έκτακτης ανάγκης») δεν συμβιβάζονται η ληφθείσα ως αφετηρία από το Πρωτοδικείο «ευρεία εξουσία εκτιμήσεως» της Επιτροπής και ο περιορισμένος έλεγχός της από τον κοινοτικό δικαστή.

- Αιτίαση σχετικά με την αιτιολογία: το Πρωτοδικείο δεν αιτιολόγησε ορθώς από νομική άποψη και επιπλέον αιτιολόγησε με ακατανόητο τρόπο υπό το φως των εγγράφων της δικογραφίας ή δεν αιτιολόγησε καθόλου ή αιτιολόγησε ανεπαρκώς το ότι i) κάθε πρόσθετη εισαγωγή ζάχαρης καταγωγής ΥΧΕ βάσει της σωρεύσεως καταγωγών ΕΚ/ΥΧΕ οδηγεί σε αύξηση του πλεονάσματος ζάχαρης στην κοινοτική αγορά και το ότι ii) η κατά το σημείο i «επιπλέον εισαγωγή» συνεπάγεται πρόσθετα βάρη για τον κοινοτικό προϋπολογισμό.

- Παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ: το Πρωτοδικείο έδωσε εσφαλμένο από νομική άποψη περιεχόμενο στην έννοια «δυσκολίες» και στην έννοια «επιδείνωση» και ως εκ τούτου εφάρμοσε εσφαλμένως από νομική άποψη και τις δύο αυτές έννοιες. Η αναιρεσείουσα παραπέμπει στο εισαγωγικό της δίκης έγγραφο που κατέθεσε ενώπιον του Πρωτοδικείου.

- Παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ: δεν υφίσταται ποσοτική σχέση μεταξύ της ποσοστώσεως του κανονισμού 465/2000 και των «δυσκολιών» και/ή της «επιδεινώσεως». Επίσης, λαμβανομένης υπόψη της ιστορικής ποσότητας, το μέτρο είναι εντελώς αυθαίρετο και δυσανάλογο.

- Προσβολή του προτιμησιακού καθεστώτος των ΥΧΕ: το Πρωτοδικείο διαπίστωσε με τόσο εσφαλμένο τρόπο τα πραγματικά περιστατικά ώστε η εκτίμησή του την οποία εκδίδει στις σχετικές σκέψεις της αποφάσεώς του είναι ακατανόητη υπό το φως των εγγράφων της δικογραφίας.

(1) Κανονισμός της Επιτροπής, της 29ης Φεβρουαρίου 2000, για την καθιέρωση μέτρων διασφάλισης όσον αφορά τις εισαγωγές, από τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη, προϊόντων του τομέα της ζάχαρης με σωρεύση καταγωγών ΕΚ/ΥΧΕ (ΕΕ L 56, σ. 39).

(2) Απόφαση 91/482/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1991, σχετικά με τη σύνδεση των υπερπόντιων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Catania — Prima Sezione Civile — με διάταξη της 19ης Ιανουαρίου 2003 στην υπόθεση Prefetto (νομάρχη) della Provincia di Catania και Oxana Dem'Yanenko

(Υπόθεση C-45/03)

(2003/C 83/14)

Με διάταξη της 19ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Φεβρουαρίου 2003, το Tribunale di Catania — Prima Sezione Civile, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ του Prefetto (νομάρχη) della Provincia di Catania και της Oxana Dem'Yanenko που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου (1), της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι κάθε αλλοδαπός που απελαύνεται από κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας έχει δικαίωμα να υποβληθεί η περί απελάσεώς του απόφαση, πριν εκτελεσθεί, στην κρίση αρχής διαφορετικής από εκείνη που την εξέδωσε και αμερόληπτης;
2. Πρέπει ή όχι οι προμνησθείσες κατ' ιδίαν κοινοτικές διατάξεις —άρθρα 7, 8 και 9 της οδηγίας 64/221/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964—, τα άρθρα 2, 5, 6, 13 και 14 της Συμβάσεως για την Προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και οι γενικές και θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπεται στην αστυνομία κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας,